

Divje živali v mestu

Ko govorimo o divjih živalih, najprej pomislimo na naravo – na gozdove, travnike in gore ter na skrivnostne živali, ki živijo tam. Vendar nekatere srečamo tudi v mestih. Veš, katere in zakaj?

Živali delimo na udomačene in divje. Udomačene so tiste živali, ki živijo z ljudmi in se ob njih dobro počutijo. Potrebujemo našo družbo, zavetje iščejo pri ljudeh. Ljudje tudi poskrbimo, da niso lačne, da so zdrave in da se dobro počutijo. Brez nas ne morejo preživeti. Med udomačene živali spadajo na primer psi, mačke, kunci, kokoši, konji, krave ter druge hišne in rejne živali.

Divje živali pa so tiste, ki se bolje počutijo brez ljudi. Same znajo preživeti brez naše pomoči. Znajo si poiskati hrano in zavetje. Ljudi se pogosto bojijo, zato se nam le redko približajo. Med divje živali, ki jih srečaš tudi v mestih, spadajo na primer ježi, netopirji, race, veverice, golobi, srne in veliko drugih živali.

Udomačevanje je dolgotrajen proces – traja več sto ali celo več tisoč let. Udomačimo vso živalsko vrsto, ne le ene živali. To pomeni, da imajo udomačene živali tudi udomačene mladičke. In tudi ti mladiči imajo udomačene mladiče ... in tako naprej.

Mesto je tudi moj dom

Ljudje živimo v vse večjih naseljih. Mesta hitro rastejo, s tem pa vedno bolj vstopamo v življenjski prostor divjih živali. Nekatere se pred mesti umikajo ali pa jih najdemo le na obrobju, druge pa so se prilagodile življenju v bližini ljudi. Ugotovile so, da v naših smetnjakih, kompostih in vrtovih lahko vse leto najdejo zalogo hrane. Naše hiše in druge zgradbe v mestu pa jim dajejo streho nad glavo in varno zavetje pred plenilci.

Golobi si v naravi gnezda naredijo med skalami, v mestu pa v skritih kotičkih blokov in hiš. Tam so varni pred plenilci in lahko zaščitijo svoje mladiče. Podobno se netopirji radi skrijejo v različne reže v steni ali na kakšno podstrešje. Ježi pa si zavetje radi poiščejo pod kupi listja, v kompostu ali v živih mejah na naših vrtovih.

Vse te živali ljudem niso nevarne. Čeprav živijo v naši bližini, želijo, da jih pustimo pri miru.

Hrano si znam poiskati sam

Živali so zelo zanimive. Gotovo si kdaj zaželiš, da bi jih lahko videl čisto od blizu ali se jih celo dotaknil. Vendar ne pozabi – divje živali se bojijo ljudi in ne želijo, da jih božaš. Včasih pa se zgodi, da kakšna divja žival sama pride k nam. Gotovo si že kdaj videl vrabčka, ki je pogumno priletel na rob mize in celo ukradel kakšen piškot ali košček krompirčka. Tudi golobi in race se včasih brez strahu približajo ljudem.

Ne pozabi: divje živali si znajo hrano poiskati same. Pri tem ne potrebujejo naše pomoči.

To se zgodi zato, ker nekateri ljudje tem živalim dajejo hrano. Živali se naučijo, da pri ljudeh lahko dobijo kaj za pod zob. Namesto da bi hrano iskale v svojem okolju, jo poskušajo dobiti pri nas. To pa ni dobro, saj človeška hrana ni primerna za živali. Kruh na primer pticam povzroči hude težave. Če ga mečeš v vodo, pa s tem še onesnažuješ okolje. Živalim tudi nikoli ne nastavlaj mleka. Od mleka lahko dobijo drisko ali celo poginejo.

Tudi divje živali so naši prijatelji.

Bojim se te bolj, kot se ti bojiš mene

Ker divjih živali ne poznamo zelo dobro, se jih včasih malo bojimo. Skrbi nas, da prenašajo bolezni, da nas bodo napadle ali kako drugače poškodovale. Vendar je strah povsem odveč. Divje živali nam niso nevarne. Bojijo se te bolj, kot se ti njih. Pomembno je le, da jih pustiš pri miru, jih ne preganjaš in jih ne poskušaš božati ali uloviti.